

Література:

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування : Закон України від 13.01.2005 р. № 2342-IV [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
3. Про заснування соціальних стипендій Верховної Ради України для студентів вищих навчальних закладів з числа дітей-сиріт та дітей з малозабезпечених сімей: Постанова ВРУ №218- від 24 жовтня 2002 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
4. Порядок призначення й виплати стипендій:, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 12 липня 2004 р. № 882 [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>

Герасименко М.

(наук. кер. – доц. Лобач К. В.)

*студентка V курсу психолого-педагогічного факультету
Полтавського національного педагогічного
університету імені В. Г. Короленка*

ПРАВО НА ПРАЦЮ ВИПУСКНИКІВ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ

Право на працю є основним конституційним правом громадян України. Воно проголошене ст. 43 Конституції України, визнається за кожною людиною і становить собою можливість людини заробляти на життя працею, яку вона вільно обирає або на яку погоджується [1]. На забезпечення реалізації цього права спрямована реформа освіти, пов'язана з Болонським процесом. Вона ставить за мету гармонізацію інститутів вищої освіти в державах – учасниках Болонської угоди, яка б супроводжувалася інтенсивною трудовою та академічною мобільністю випускників. Але це призвело до того, що тенденції збереження чіткого професійного спрямування та намагання інтегруватись у світову освітню систему часто вступають у протиріччя між собою, чим негативно впливають на трудовою зайнятість випускників.

Проблеми трудової діяльності випускників ВНЗ розкривають у своїх наукових працях І.І.Бабін, Я.Я.Болюбаш, В.В.Грубінко, М.Ф.Степко, В.Д.Шинкарук. Проте місце, яке посідають трудові відносини у житті випускника ВНЗ, обумовлює важливість подальших досліджень стану та перспектив забезпечення реалізації кожним випускником права на працю в умовах реформування освіти, що і зумовило вибір теми публікації.

Метою статті є виявлення та аналіз тенденцій реалізації права на працю випускників ВНЗ на етапі реформування системи вищої освіти в Україні.

Сьогодні в Україні молодь становить більше 10 мільйонів осіб. Як показує статистика, лише 40 % студентів вищих навчальних закладів вважають, що вони зможуть отримати роботу за спеціальністю, а третина випускників змінює свою професію і здобуває іншу спеціальність. Держава забезпечує працездатній молоді надання першого робочого місця на строк не менший 3 років після закінчення або припинення навчання у загальноосвітніх, професійно-технічних і вищих навчальних закладах, але дія цієї норми поширюється тільки на осіб, підготовка яких здійснювалася за державним замовленням [3, с.9].

Отже, на сьогодні здобуття вищої освіти не гарантує високої конкурентоспроможності випускників навчальних закладів на ринку праці, причинами чого є: невідповідності отриманої спеціальності потребам ринку праці; посилення конкуренції на ринку праці професій та спеціальностей, по яких ведеться підготовка в навчальних закладах; розрив між змістом освіти та вимогами з боку роботодавців. Навчальні заклади продовжують застосовувати практику планування прийому, відштовхуючись від досягнутого обсягу підготовки, базуючись на інерції уявлень батьків про престижність професій, інтересах залучення коштів (на контрактні форми навчання). Сучасна система освіти в Україні дотепер не забезпечує випереджального

розвитку освіти, щопередбачає підготовку спеціалістів з орієнтацією на технологічний прогрес та працівниківширокого профілю, здатних швидко змінювати професію [4, с. 27].

Входження національної системи освіти в Болонський процес посилює конкуренцію між освітніми навчальними закладами, що обумовлює необхідність підвищення рівняконкурентності освітніх послуг, оновлення змісту освіти, запровадження освітніхінновацій та інформаційних технологій.Реформування системи освіти у напрямі підвищенняконкурентоспроможності випускників сприятиме підвищенню адаптаційного потенціалумолоді, приведенню соціально-психологічних характеристик випускників у відповідністьз потребами ринку праці, формуванню соціально активного стилю поведінки, тобто професійній соціалізації.

В умовах нерозвиненості системи безперервної освітитеоретичні знання, отримані у навчальних закладах, потребують постійного оновлення,та, відповідно, повинні супроводжуватися удосконаленням практичних навиків роботина виробництві. Освітні послуги мають сприяти засвоєнню випускниками сукупності знань, уміньта навиків з певної спеціальності; забезпечувати набуття нового соціального статусу всупільстві, розвиток здатності до технологічної та психологічної самоорганізації. Цеможливо лише за рахунок підвищення якості та конкурентоспроможності послуг ВНЗ,досягнення освітнім закладом конкурентної переваги перед іншими ВНЗ, що пропонуютьпослуги, аналогічні за змістом, обсягом та призначенням, у певному сегменті ринкупраці [2, с. 24].

Отже, реформування системи вищої освіти передбачає розробку комплексних заходів щодо забезпечення універсалізації їх підготовкина основі застосування гнучких моделей навчання, набуття додаткової спеціальності,необхідність забезпечення збалансованості міжпідвищенням освітнього потенціалу і конкурентними потребами економіки уфахівцях з вищою освітою, сприяння підвищеннюякості підготовки фахівців до світового рівня.

Література:

1. Конституція України. Верховна Рада України; Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Андел І. Управління працевлаштуванням випускників навчальних закладів / І. Андел // Україна: аспекти праці. –2015. – № 2. – С. 23–27.
3. Коляда Т.А. Працевлаштування молоді: проблеми правового регулювання / Т. А. Коляда // Юридичний вісник. –2016. – № 1. – С. 9.
4. Семикіна М.В. Ринок праці та освіта: пошук взаємодії / М.В. Семикіна. – К.: Таксон, 2014. – 198 с.

Дерев'янюк А.Г.

(наук.кер. – доц. Лобач К. В.)

студентка ІV курсу історичного факультету

Полтавськогонаціональногопедагогічного

університету імені В. Г. Короленка

ПРОБЛЕМА ПОЛІТИЧНОЇ АКТИВНОСТІ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

За останні два роки українська держава пережила події завдяки яким повністю змінилась влада в країні, змінились зовнішньополітичні орієнтири та мав би змінитись світогляд та зацікавленість політичним життям держави її громадян. Але, нажаль, останній пункт лишається під великим питанням.

Проголошенню акту незалежності України 24 серпня 1991 року, передували події, які творили не політики, а самі громадяни. Підвищення рівня патріотизму, свідомості громадян, що Україна має бути незалежною та суверенною вилились у відомі всім загальноукраїнський страйк шахтарів, голодування студентів, "Революція на граніті" та на сам кінець проведення Всеукраїнського референдуму. Дуже складно та довго йшла Україна до цієї незалежності, та